

Рано-вранці я вставала,
Мичку микала та пряла,
А серденько занудилось,
Веретенце не крутилось.

Рано-вранці я вставала,
Півпочинка не напряла:
Думка серденько мутила,
Все до милого летіла...

Я боялась: буде мати
За роботу докоряти;
А матуся догадалась,
Чом та нитка не сукалась,

І, заглянувши в давнину,
Вже не лаяла дитину,
Постривай же, в іншу нічку
Не одну спряду я мичку;

Сокіл мій мені присниться,
Веретенце завертиться;
Нитка чиста і тоненька
Побіжить з пучок рівненько,

І поки те сонце зійде,
Не один починок вийде!

1883

